

*Mária
Dumanová*

*Slnko
v daždi*

*Slnko
v daždi*

*Mária
Dumanová*

*Slnko
v daždi*

Fortuna
Libri

Text © Mária Ďuranová, 2020

Cover design © Pavlína Černá, 2020

Cover photo © Shutterstock/Andrekart Photography, 2020

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2020

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Jazyková korektúra Marta Vaškovičová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0012-0

Pršalo už dva dni a v uliciach vládol nečas. Stromy sa ohýbali vo vetre, akoby chceli vziať nohy na plecia a ujsť niekam, kde svieti slnko. Schyľovalo sa k večeru. Spoza zákruty sa vyrútilo auto. Sedela v ňom mladá žena, utierala si slzy, ktoré sa pretekali s kvapkami dažďa vonku. Nohou tlačila na pedál, aby auto išlo rýchlejšie. Myšlienkami však bola niekde celkom inde ako za volantom. Stierače usilovne kmitali, ona však videla rozmazane. Auto zrazu dostalo šmyk a pneumatiky sa prudko obtreli o obrubník chodníka. Intuitívne stlačila brzdu a rozbúchalo sa jej srdce. Náraz nebol silný, len ju trochu viac hodilo do operadla. Preľaknutá zostala meravo sedieť, potom sa poobzerala a vydýchla si od úľavy. Nebezpečný manéver zvládla. Otočila sa a skontrolovala zadné sedadlo. Spalo na ňom dievčatko schúlené pod huňatou dekou. Spokoj-

ne odfukovalo, akoby sa nič nestalo. Náraz ho neprebudil. Žena niekoľko minút s nehou hľadela na detskú tváričku a utierala si slzy, ktoré jej zmáčali tvár. Dievčatko sa pomechrilo.

„Už sme tam, mami?“ pozrelo rozospatými očkami na ženu. Ešte sa mu nechcelo vstávať. V rukách zvieralo plyšového zajka, svojho verného spoločníka.

„Nie, spinkaj. Čaká nás ešte dlhá cesta,“ odvetila žena a viac dieťa prikryla. Keď sa opäť ponorilo do spánku, vystúpila z auta, nedbajúc na dážď sa oprela o dvere a zapálila si cigaretu. Rýchlo poťahovala, v hlave sa jej hmýrilo tisíc myšlienok. Za volant sadla o čosi pokojnejšia, ešte sa párkrát zhlboka nadýchla, skontrolovala zadné sedadlo a naštartovala. Snažila sa sústrediť na cestu. Keby len konečne prestalo pršať a vyjasnilo sa. Však raz to určite príde, pomyslela si. Po daždi predsa vždy zasvieti slnko... A vyjasní sa aj v jej hlave. V jej živote.

„Otec sa s tebou stále nebaví?“ pozrel Dominik na Lauru, kým sa spoločne tmolili po klenotníctve a hľadali nejaký pekný šperk, ktorý by sa matke páčil. V sobotu oslávi päťdesiatpäť rokov. Oni dvaja jej darček k narodeninám vždy vyberali spolu. Začalo sa to už v detstve a z akej- si zvláštnej zotrvačnosti v tom pokračovali aj v dospelosti. Laura mala rada tieto ich spoločné nákupy. Veď v posledných rokoch to bola už takmer jediná príležitosť, keď mohli byť s bratom osamote, bez tej jeho otravnej Agáty.

„Musím ťa vyviešť z omylu. Nebavím sa ja s ním, nie on so mnou,“ povedala takmer hrdo.

„Sama sebe škodíš,“ prevrátil Dominik oči. „Dobre vieš, že nad ním nevyhráš.“

„Nepotrebujem nad ním vyhrávať,“ ohradila sa. „Iba chcem konečne žiť podľa svojich pravidiel. Tie jeho ne-

uznávam, a preto sa mu už nebudem podriaďovať. Ako ty,“ dodala trochu pohrdavo.

„Pche. Si ešte poriadne naivná,“ odfrkol. „Poviem ti, sám ho občas maximálne neznášam. Ale to mi nebráni, aby som mu pokojne neprikývol aj na to, že je tráva biela a sneh zelený. Pokiaľ mám z toho výhody, aké mám, stojí mi to za to,“ uškrnul sa.

„To ma na tebe vôbec neprekvapuje,“ pichla ho sestra prstom do hrude. „Vždy si bol taký. Čo povieš? Tento by sa mame mohol pozdávať,“ ukázala na náhrdelník vo vitríne.

Dominik si ho obzrel a zavolať predavačku, ktorá postávala za pultom.

„Ukážete nám ho?“

Pekná dievčina vybrala kľúče a pobrala sa k nim. Kým otvárala sklenenú skrinku, Dominik prebehol lačným pohľadom po jej postave, zastavil ho na zadku a obdivne našpúlil pery. Laure bolo do smiechu. Rýchlo do brata drgla, našťastie, tá mladá si nič nevšimla.

„Stála by za hriech,“ pokrčil uznanlivo nos, keď vychádzali na ulicu.

Laura strčila malú škatuľku do kabelky a tešila sa, že spolu ešte zídu na kávu a pokecajú. Dominik však zastal na chodníku a namieril kľúčom na svoje auto. Poslušne zapípalo.

„Zveziem ťa?“ ponúkol sa.

„A nezájdeme ešte niekam?“ pozrela na neho trochu prekvapene. Pokrútil hlavou.

„Nie, dnes nestíham. Musím ísť ešte do firmy doriešiť nejaké veci.“

„Škoda,“ zjavilo sa v jej tvári úprimné sklamanie. Mykla hlavou k rušnej ulici. „Tak ja sa ešte prejdem.“

„Nehneváš sa?“ pozrel na ňu s výčitkami svedomia.

„V pohode,“ mávla rukou a snažila sa zakryť ľútosť.

Sadol do auta, otvoril okienko a s úsmevom k nej zdvihol hlavu.

„Mohla by si mi vysvetliť, čo si myslela tým, že vždy som bol taký?“

„No, myslela som tým to, že vždy si bol taký malý hajzlík,“ uškrnula sa.

„Ja?! No dovoľ,“ tváril sa ako neviniatko, a pritom bol na ten prívlastok očividne pyšný.

Naštartoval, na rozlúčku zatrúbil a vyrazil. Auto sa odlepilo od obrubníka tak rýchlo, až zapískali pneumatiky. Vždy jazdil ako blázon a rád sa predvádzal.

Laura mala svojho brata rada, aj keď sa jej nepáčilo, ako sa podlizoval otcovi. Za chrbtom na neho nadával, no do očí by mu pravdu nikdy nepovedal. Bola presvedčená, že v kútiku duše ho obdivuje a chcel by sa na neho podobať. Aj nad všetkými tými hriechmi a negatívami, ktoré k otcovi odjakživa patrili, by nemal problém hodiť rukou. Pokiaľ mohol mať z toho prachy, morálne zásady a čisté svedomie mu boli rovnako ako otcovi ukradnuté. Pomalým krokom zamierila na Obchodnú ulicu a plnými dúškami si vychutnávala babie leto. Toto obdobie vždy

milovala. Zhlboka sa nadýchla, prahnúc po tom, aby sa jej tá skvelá energia, prameniaca zo sviežeho vzduchu prepleteného nežnými slnečnými lúčmi, dostala až pod kožu. Aby hormón šťastia zavítal do všetkých zákutí jej tela a pozitívne naladenie v jej mysli zostalo čo najdlhšie. Daždivú jeseň a zimu odjakživa neznášala. Slnečné lúče ju krásne nabíjali a prebúdžali v nej chuť do života. Kráčala okolo malých obchodíkov a takmer sa usmievala.

Cítila sa neskutočne slobodná a spokojná.

Pristúpila k stánku so zmrzlinou a kúpila si citrónový. Predavačka mala zle odfarbené vlasy, mali nemožný žltkastý odtieň, až ňou mykalo pri pohľade na tú katastrofu. Na rozdiel od nej, tú ženu to netrápilo, možno si aj myslela, že je všetko v poriadku. Že tak to má byť. Laura ju pustila z hlavy a vychutnávajúc si zmrzlinu, pokračovala lenivým krokom ďalej. Napadlo jej, že by mohla zavolať Barbore, či sa nestretnú. No spomenula si, že zarezáva v robote na poobedňajšej.

Obďaleč zbadala prázdnu lavičku, uvelebila sa na nej a napísala jej aspoň správu.

Este stale ta to bavi v tej zasratej fabrike?

K lavičke sa priblížil holub. Oddelila kúsok páleného cesta a rozmrvila ho. Holub vďačne zatrepotal krídlami. O chvíľu sa pridali ďalšie dva. Rýchlo dojedla zmrzlinu a po drobných kúskoch im celý kornútok prenechala. Vtom zapípal mobil, ktorý mala položený na lavičke.

Luxusne miestecko :- (Olej mam az za usami... Pri prvej prilezitosti odtialto prcham milovymi krokmi :-) - čítala odpoveď od najlepšej kamarátky.

Znudene sledovala ľudí, ktorí nepretržite pendlovali po pešej zóne, niektorí zamyslení, iní zachmúrení, kúsok od nej sa vrelo zvíkali dve ženy. Prekvapene sa navzájom obzerali, potom niečo prehodili a pustili sa do smiechu ako bezstarostné mladé dievčatá. Dávne spolužiačky zo školských lavíc, vyrozumela z ich konverzácie.

Bola smutná z toho, že Barbora nemôže robiť prácu, ktorá by ju bavila. Mala hotelovú školu a snívala o tom, že raz bude viesť malý penzión. Alebo v horšom prípade robiť aspoň na recepcii nejakého luxusného hotela či vedúcu školskej jedálne. Také miesto však nezohnala, nakoniec nastúpila do fabriky, kde bol o lacné pracovné sily stále záujem. Jej mama pracovala v súkromnej pekární za minimálnu mzdu. Keď Barbora skončila školu, musela sa zamestnať, aby jej prispela a mohli ako-tak žiť.

Laura bola rozhodnutá urobiť všetko pre to, aby nepadla podobne. Otec s matkou by to neprežili, ale asi ani ona. Chodiť v smradľavých montérkach, makať, keď má človek spať... veru, to si nevedela vôbec predstaviť. Keď jej Barbora rozprávala, ako musí premáhať spánok počas nočnej, a ako ju bolia ruky z tých prašivých pedálov, ktoré balí do škatúl, zmocňovala sa jej hrôza. Našťastie, Barborina krstná mama robila vo fabrike ako manažérka

predaja. Slúbila jej, že robota pri linke je len dočasným riešením. Vraj musí vydržať niekoľko mesiacov, určite ju neskôr pretlačí na nejaké lepšie miestečko do kancelárie. Aj plat bude mať potom vyšší. Nebolo to však jednoduché, pri linke robilo aj veľa vysokoškolákov, a tí mali tiež inú predstavu o svojom budúcom zamestnaní. A Barbora mala len strednú školu. Žiadna iná možnosť sa jej však nečrtala, nezostávalo jej iné, len sa spoľahnúť na krstnú, držať hubu a krok, a veriť, že sa z toho bahna časom dostane.

„Keby som ja mala také možnosti ako ty,“ neraz krútila hlavou. „Otec ti vydláždí cestičku a ty na to kašleš. Nikdy to nepochopím,“ čertila sa, keď mala depku z toho, aký morbidný život ju ešte niekoľko mesiacov čaká.

Lenže Laure sa už nechcelo naďalej naplňovať otcove predstavy o jej živote. A už vôbec sa jej nechcelo ísť ďalej študovať. V hlave si premietala ich posledné stretnutie.

Keď otcovi po stýkrát zopakovala, že na vysokú školu ísť nemieni, že má celkom iné predstavy o svojej budúcnosti, takmer zmeravel. Sedel za tým svojím masívnym pracovným stolom, na ktorý bol taký nesmierne pyšný a nahnevane na ňu pozeral. Stôl bol poriadne starý, kvalitný, mal krásne línie a bol veľmi drahý. Kúsok, ktorý si nemohol dovoliť každý. Rád sa tou starožitnosťou chválil pred známymi. Klepkal hriechne drahým perom po hrane, a premýšľal, aké vhodné slová zvoliť, aby jeho dcéra dostala rozum. Pero odhodil a prehrnul si prešedivené vlasy.

Potom si ju prižmúrenými očami premeral od hlavy po päty, pripadala si ako šváb. Veru, určite nečakal, že sa mu jediná dcéra postaví na odpor, a očividne ho to celkom vyviedlo z miery. Škodoradostne si to užívala. Otca dokázal rozčertiť len málokto.

„Laura, ty si ma asi nepochopila,“ snažil sa o pokojný tón. „Dal som ti dostatok času, aby si si po maturite oddýchla a pripravila sa na ďalšie štúdium. Myslím si, že sa nemôžeš sťažovať ani na nedostatok pohodlia a financií, ktoré máš k dispozícii. Teraz od teba očakávam, že sa k životu postavíš zodpovedne a splníš to, na čom sme sa dohodli. Veď vieš, že je to pre tvoje dobro,“ hovoril. Pomyslela si, že je už celkom vyšinutý. Baval sa s ňou ako s nejakým svojim podriadeným.

„Otec, my sme sa na ničom nedohodli,“ trvala na svojom a rozhodila ruky do vzduchu, aby o chvíľu opäť bezradne pristáli na luxusnej sedačke. Zvyčajne na nej prijímal svojich obchodných partnerov, straníckych kolegov a ritolezov, ktorí vyznávali podobný životný štýl.

„Teraz hovorím ja, tak ma neprerušuj!“ ozval sa prísne a na chvíľu sa odmlčal, aby dodal dôraz ďalším slovám. „Pripravil som ti všetky podmienky, aby si si začala budovať sľubnú kariéru. Všetko je dohodnuté, tvoja cesta sa môže začať. Stačí na ňu len vykročiť. Buď si istá, že s mojou podporou bude z teba čoskoro významná osobnosť. Hádám nemieniš zahodiť takú príležitosť a prežiť svoj život ako nejaká... chudera!“ vyslovil s odporom posledné

slovo. „Chudera?!“ vyvalila na neho znechutene oči. „Takže, ak prestanem plniť tvoje predstavy o mojej budúcnosti, musím hneď skončiť ako chudera? To máš teda o mne fakt vysokú mienku,“ vykrivila pery do ironickej grimasy.

„Dobre vieš, že mňa politika vôbec nezaujíma. A už vôbec ma nezaujímajú tvoje kšefty a ľudia, s ktorými sa stýkaš. Chcem žiť normálny život. Rozumieš?!“ omieľala netrpezlivo. „Chcela by som si otvoriť kadernický salón.“

„Pche. To čo je za nápad!“ opovržlivo pokrčil nos. „Kedy ťa prejdú tie tvoje hlúpe rozmary?! Ty si sa už naočisto zbláznila! Moja dcéra nebude holička!“

Sklopila zrak na podlahu a zanovito mlčala.

„To je absurdné!“ rozčertil sa zas. „Dobre vieš, že nemáš na výber. Nechápeš?! Si moja dcéra! To ako chceš vlastne ďalej žiť?! Bez potrebného vzdelania a kontaktov nebudeš v živote nič! Len obyčajná nula!“

„Nula?! Najskôr chudera, potom nula?! Počúvaš sa vôbec?!“ vyskočila zo sedačky. Rukami sa zaprela o ten jeho prepychový stôl a znechutene na neho gánila.

Nielen stôl, ale celý dom mali prepychový. Aj ľudia v ňom sa tvárili prepychovo. Akoby boli nejakí nadľudia. Dokonca aj Oľga, ktorá sa už od nepamäti starala o ich domácnosť, mala pocit, že je asi výnimočná, keď sa dostala práve k nim. Všetkým z toho prepychového života už parádne šibalo. Matke, bratovi, tej jeho sέpii a najviac otcovi. Akoby na svete už naozaj nič iné nestálo za pozornosť, stále dookola len peniaze, postavenie, majetky.

Lenže ona už mala toho prepychového života, ktorého súčasťou boli pretváрка a klamstvá, plné zuby. Otec bol nehorázný manipulátor a odjakživa boli pre neho len figúrky a on ich poťahoval podľa toho, ako sa to jemu páčilo. Vo všetkom rozhodoval za nich. Prisvojil si ich životy. Ani pred matkou nemal rešpekt. Ovládal ju takým spôsobom, že len máloktorá bytosť by to vydržala. Laura nechápala, ako môže byť so svojím životom taká zmierená. Už od detstva si pamätala, ako im „veľký šéf“ stále niečo nariadoval, prikazoval, oznamoval, mal posledné slovo vo všetkých dôležitých situáciách, ktoré sa týkali kohokoľvek z nich. Ak sa mu niekto postavil na odpor, vysmial sa mu do tváre. Vraj všetci sú sprostí, ničomu nerozumejú a bez neho nikdy nič nedosiahnu. Môžu byť šťastní, že sa o nich stará, len vďaka nemu žijú na slušnej úrovni a patria medzi vysokopostavené rodiny. Jeho sebavedomie, ktorým priam prekypoval, a pocit vlastnej výnimočnosti a neomylnosti boli bezbrehé. Patril k vplyvným a najmä bohatým mužom, a čím viac majetku mal, tým viac veril, že aj oni sú len jeho súčasťou. Jeho majetkom, o ktorom bude rozhodovať iba on.

Lenže Laura už chcela konečne žiť ako svojprávna. Otca vôbec neuznávala. Bridilo sa jej, ako pohrdal ľuďmi, ktorí sa nedokázali presadiť, nazýval ich „plebs“, často bol k nim bezdôvodne arogantný. Pri akejkoľvek zmienke o Barbore jej nezabudol vyhodiť na oči, že si

nevie nájsť rovnocenné kamarátky. Vraj, ako sa môže stretávať s dievčaťom z takej bezvýznamnej rodiny.

„S akými ľuďmi sa stretávaš, tak raz budeš aj žiť,“ opakoval ako ten najmúdrejší prorok. „Ty nevidíš, že ti takéto kamarátstvo vôbec nie je prospešné?“

Našťastie, bol ustavične zaneprázdnený a viac mimo domu ako v ňom a jej voľno nemal pod kontrolou. Nemohol jej zabrániť, aby sa s Barborou, ktorú mala úprimne rada, stretávala aj naďalej. Ale aj matka sa hnevala, keď ju občas dotiahla k nim.

„To si nemôžeš viac porozumieť s nejakými spolužiakami z gymnázia?! Nezdá sa mi vhodné, aby k nám chodila práve ona.“

Veľmi ju to vtedy zbolelo. Povedala si, že rodičov teda nebude obťažovať Barborinou prítomnosťou v dome, a aj tú svoju obmedzí len na nevyhnutný čas. Zúčastňovala sa na rodinných oslavách a stretnutiach, ale ináč chodila domov viac-menej iba prespávať.

Och. Ako veľmi neznášala ten ich pohľad na svet. A už nechcela žiť v ich područí. Na otcov príkaz so zaťatými zubami skončila prestížne gymnázium a potom mu oznámila, že ďalej už študovať nejde. Skoro ho vtedy šľak trafil, takého červeného od jedu ho ešte nevidela. Potom to trochu rozdýchchal a dal jej rok na rozmyslenie. Rok sa pretiahol na dva a počas celého obdobia ju bohato sponzoroval. Je pravda, že nikdy neprotestovala, keď jej na účet posunul peniaze. Užívala si rodičovské hniezdočko a roz-

mýšľala o svojom ďalšom živote. Ale vysokým vreckovým rozhodne neplytvala. Dokonca chodila na brigády do kadeľníctva a vypomáhala aj v tetovacom štúdiu. Zarobené peniaze spolu s tými, ktoré mala od otca, odkladala na horšie časy. Vedela, že otec len zbytočne sníva o jej ďalšom štúdiu a úspešnej kariére, ktorú si pre ňu vysníval. A tušila aj to, že finančný tok svojej neposlušnej dcére raz priškrtní. Jej predpoklad bol správny.

„Sadni si!“ prikázal jej stroho. „Je to tvoje posledné slovo?“ zapichol do nej pohľad, z očí mu strieľali blesky. Ale aj malá iskierka nádeje, že sa ešte celkom nezbláznila.

Laure sa v hlave náhle pustil film. Spomienky na všetky tie ženy, s ktorými otec podvádzał matku. Na jeho nechutné avantúry, na ktoré ju upozorňovali ešte aj jej sprosté spolužiačky. Tváre mileniiek, o ktorých vedeli všetci vrátane manželky. Na jeho neskoré príchody, keď ho šofér dovliekol domov státého pod obraz boží, ledva stál na nohách, no napriek tomu si neodpustil urážky na adresu matky. Ponižoval ju, zosmiešňoval a ona mlčky trpela.

Ich mama. Dokonalá dáma na úrovni. Inteligentná, hrdá, elegantná, zámožná žena, a predsa hodná poľutovania. Možno sa aj hanbila za trápne scény, ktorých boli s Dominikom neraz svedkami, ale vždy sa rýchlo otriasla, a na ďalší deň to bola zasa tá noblesná žena, ktorá miluje život. Ešte sa svojmu mužovi aj servilne prihovárala. Laura to nechápala. Nie div, s matkou si neboli príliš blízke. Darmo sa ona snažila, nikdy sa jej nepodarilo v matkinom

srdci zaujať také miesto, aké v ňom mal brat. Matka svoj zásobník lásky celý prenechala jemu. Pre dcéru zostala už len štipka. Časom si na matkin odstup zvykla. Boli chvíle, keď jej to dokonca vyhovovalo. Dominik sa totiž neraz sťažoval, že sa matka k nemu správa ako k malému decku, bol nervózny, že ho kontroluje, mieša sa do záležitostí, ktoré dospelý muž s matkou už nerieši. Ale aj on ju mal nesmierne rád, vládla medzi nimi príkladná vzájomná citová väzba. Dominik bol jednoducho pre mamu vždy Dominiček, zatiaľ čo ona bola obyčajná Laura. Chcela sa od týchto ľudí konečne odstrihnúť, začať žiť podľa seba.

„Už som sa rozhodla,“ povedala pevným hlasom a zahľadela sa na otca.

Stisol pery aj päste.

„Nemôžeš ma aj ty sklamať!“ zreval a treskol dlaňou po stole.

Vedela, že naráža na Dominika, ktorý sa musel príliš skoro oženiť. Odpustil mu túto jeho nešikovnosť celkom rýchlo, predpokladala, že za tým bolo známe priezvisko nastávajúcej a dobré majetkové postavenie svatovcov. Nechcel, aby vznikol nejaký škandál, a svojho syna radšej rýchlo oženil. Dominik mal veľkolepú svadbu, o ktorej sa ešte dlho hovorilo. Kúpil mu pekný dom, zariadil život na úrovni, ktorej bol hoden jeho jediný syn. Poveril ho riadením jednej zo svojich firiem, ale samostatnosť v rozhodovaní mu nikdy nedoprial. Dominik musel každú maličkosť konzultovať s ním. Otec jeho schopnostiam

nedôveroval, syn bol totiž dosť nezodpovedný. Všetky svoje nádeje vložil do jedinej dcéry, dúfal, že ona mu deficit v jeho plánoch vynahradí. Že úspešne absolvuje všetky potrebné štúdiá, aby spoločné priezvisko obohatila o pár titulov pred ním aj za ním, aby ju potom mohol bez problémov zasvätiť do tajov politikárčenia a preniesť svoju stranícku kariéru na ňu. Už sa nevedel dočkať, ako sa bude vystatovať svojou múdrou a vydarenou dcérou, prostredníctvom nej zveľaďovať rodinné majetky, robiť lukratívne kšefty, ktoré im zabezpečovali lukratívny život.

Otec vstal. Z vrecka kabáta vytiahol cigarety. Využila okamih a posunula sa na okraj sedačky, aby si pohodlnejšie natiahla nohy. Spočinul na nich pohľadom, nervózne mu pritom myklo kútikom úst. Neznášal jej štýl obliekania. Neznášal na nej široké džínsy, rebelsky roztrhané a ošúchané, vraj jej dokonale deformujú postavu. Neznášal na nej voľné tričká so strelenými nápismi a neznášal tenisky, ktoré Laura nosila schválne stále tie isté, pri otcovi v nich aj trochu čaptala, vedela, že to z duše neznáša. Robilo jej radosť provokovať ho.

„Už by si sa konečne mohla obliekať ako žena, nemyslíš?“ precedil cez zuby.

Svoju dcéru si predstavoval ináč. Lenže ona sa nechcela podobať všetkým tým kravám z gymnázia, ktoré vďaka bohatým rodičom viedli nákladný život, a všemožne sa snažili zaujať svojimi drahými outfitmi. Chcela sa od nich odlišovať a to sa jej aj darilo. Možno preto ju tak ne-